

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Eiler Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Eiler Jensen: Gennem det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaards Udtalelser synes der at skinne en vis Syrlighed over for Organisationerne. Jeg tør maaske i al Beskedenhed udtale, at Organisationerne i normale Tider — her ser jeg altsaa bort fra Besættelsestiden — har ordnet langt de fleste Overenskomstsituationer og faglige Forhold mellem sig. Jeg vil gerne have Lejlighed til at sige, at man inden for Fagbevægelsen ser paa permanent tvungen Voldgift paa den Maade, at den til Evidens har vist sin Uformuenhed til Løsning af Interessestridigheder.

I Anledning af det ærede Medlem Hr. Svend Nielsens Udtalelser vil jeg blot sige, at jeg naturligvis ikke skal prøve paa at skjærme Septemberforligets Punkt 4. Dette Punkt angriber vi fra Fagbevægelsens Side saa tit, som vi overhovedet har Mulighed derfor, og vi har svækket dette Punkt 4 og kan formentlig faa det svækket endnu mere gennem Arbejdernes Indseende med Bedriften o. s. v.

Det glæder mig meget, at det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen anerkender de kompetente Forsamlinger. Det ærede Medlem indrømmer, at hans Standpunkt i denne Sag ikke er i Overensstemmelse med disses, men udtaler dog, at der skulde være kommet Tilkendegivelser fra faglige Forsamlinger af den Art, han har nævnt. I den Anledning vil jeg gerne gøre opmærksom paa den Kendsgerning, at der i det forløbne Aar har været 25. Forbundskongresser, og kun en af disse har udtrykt sig til Gunst for Ændringer i den Retning, som det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen har givet Udtryk for.

Hvad angaar Sømændene, erkender jeg, at jeg ikke var enig i, at deres Spørgsmaal skulde have været kædet sammen paa det daværende Tidspunkt, idet Sømændene stod uden for De samvirkende Fagforbund og altsaa ikke var med i det solidariske Lønarbejde. De burde ikke have været taget med i Sammenkædningen.

Vi gav Udtryk for, at vi vilde forhandle, og jeg gentager, hvad jeg har sagt før: Ja vel, lad os forhandle, lad os ikke sinke de foreliggende Ændringer; det er nødvendigt, at de gennemføres.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Axel Kristensen: Som Medlem af en Bestyrelse i en Arbejdsgiverforening — det er en personlig Bemærkning, og det er ikke som Ordfører, jeg fremsætter den — kan jeg ikke lade være med at sige til det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, at jeg tror ikke, at han overvejede sine Ord, da han sagde, at naar det passede de Herrer i hele Sammenhængen at faa en Konflikt, saa tog de den. Jeg tror ikke, der er noget, Parterne nødigere vil end Konflikt. Det er i meget høj Grad Parterne selv, der lider under en Konflikt. Det er Arbejdsgiverne, der taber Penge; det er Arbejderne, der maa spænde Livremmen ind og sulte. Jeg tror ikke, at det behager nogen at lave Konflikt. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard i, at Samfundet har den størst mulige Interesse i at undgaa Konflikt. Men jeg vil ogsaa hævde, at Parterne har en endnu større Interesse i at undgaa Konflikt. Jeg vil give den Oplysning, at der ved samtlige Arbejdskampe i den Tid, der har været virkelige Organisationer i Danmark, altsaa fra Septemberforliget til Dato, er tabt ca. 20 Millioner Arbejdsdage, men at der gennem 30erne paa Grund af Arbejdsløshed tabtes mellem 20 og 30 Millioner hvert Aar. Det vil altsaa sige, at hvis der mangler Balance i vort økonomiske Liv og Erhvervslivet ikke er konkurrencedygtigt, fordi Lønningerne er sat saaledes, at det ikke kan betale sig at bruge Virksomhederne, faar man langt større samfundsmæssige og menneskelige Tab end ved Arbejdskampe. Jeg ønsker ikke Arbejdskamp; det kan intet fornuftigt Menneske ønske. Men man skal heller ikke fremstille det, som om visse Parter letsindigt skaber Arbejdskamp; for det er der ingen, der gør.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Boeck-Hansen: Det er beklageligt, at jeg har misforstaaet det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, naar jeg mente, at han havde begrædt Forligsnævnets Død. Men Forligsnævnet var jo dog en saadan Magt, der var anbragt oven over Organisationerne. Og er det alligevel ikke en saadan Magt, det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard efterlyser? Jeg har i hvert Fald forstaaet af det ærede Medlems sidste Indlæg, at det alligevel var noget saadant, man skulde have, en Magt, der var overordnet Organisationerne, og som